

sig gøre i en Haandevending. Foreløbig maa vi derfor søge at forbedre den Lov, vi have, og kunne vi ikke for Tiden komme bort fra at have en Grænse for dem, der høre ind under Loven, og dem, der ikke kunne komme ind derunder, kan der dog gives Regler, som gøre det lettere at fastsætte denne Grænse. Der er ogsaa i det foreliggende Forslag taget Sigte herpaa. Jeg ønskede kun, at Bestemmelserne derom havde været lidt mere klare. Jeg tænker her paa Lovforslagets § 6, sidste Stykke, der bestemmer, hvor meget en Mand kan eje, uden at der drages noget fra den Understøttelse, der efter Loven tilkommer ham. Han kan saaledes eje et Hus, hvis aarlige Lejeværdi er 60 Kr., og han kan desuden eje en Kapital paa 600 Kr., for denne kan han nemlig i sit 60de Aar købe en Livrente paa ca. 60 Kr. Sætte vi, at en saadan Mand skal have 100 Kr. i aarlig Understøttelse af Kommunen, kan han eje et Hus til en Værdi af 1,000 Kr., idet jeg antager, at det kan have en Lejeværdi af 60 Kr. om Aaret, og desuden kan han eje en Kapital paa 600 Kr. uden at det bevirker Fradrag i Understøttelsen. Men hvis Ejendommen er 1,200 Kr. værd og han desuden ejer 800 Kr., ejer han ud over det, jeg før nævnte som det, der ikke bevirkede noget Fradrag, 400 Kr., for hvilke han kan købe en Livrente paa 40 Kr., og saa blive de 40 Kr. dragne fra den Understøttelse, der ellers kunde tilkomme ham, og han vil altsaa kun faa 60 Kr. i Understøttelse. Paa Grundlag af disse Beregninger vil Grænsen mellem dem, der kunne komme ind under Loven, og dem, der ikke kunne komme ind derunder, komme af sig selv. Naar det, der drages fra, bliver lige saa meget som det, Understøttelsen beløber sig til, kan han jo ikke faa noget efter Loven.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte et Ønske om, at Flertallet her i Salen vilde være behjælpeligt med at faa Spørgsmaalet om Alderdomsunderstøttelse løst paa bedste Maade. Maa jeg dertil sige, at jeg er sikker paa, at Flertallet her nærer en saadan Interesse for denne Sag, at det, saa snart Anledning gives dertil og uden Hensyn til, hvorfra Anledningen kommer, vil være med til at arbejde paa dette Spørgsmaals Løsning. Jeg vil haabe, at vi inden alt for lang Tid maa faa indført saadanne Regler, at den sparsommelige selv kan faa Gavn af sin Sparsommelighed, og at de arbejdsomme selv kunne nyde Frugten af deres Arbejde, saa at de

stræbsomme gamle maa kunne faa gode og lykkelige Dage i deres Alderdom.

Fogtmann: Naar Forhandlingerne om denne Sag allerede have strakt sig over tre ret lange Møder, turde man maaske deri se et Varsel om, at der breder sig en mere og mere voksende Stemning for, at vi maa til at tage alvorlig fat paa en Undersøgelse og en Revision af denne Sag. Vi have tidligere haft den til Behandling, men der har gennem Forhandlingerne ligesom gaaet en Følelse af Haabløshed, man har ligesom ikke turdet træde fast i Gulvet og tage rigtig fat. Nu er der i Virkeligheden god Anledning til at begynde en grundig Revision. Jeg har altid været overbevist om, at der knapt vilde gaa et Decennium, før den almindelige Mening vilde fæste sig ved Manglerne i denne Lov. Det vilde trænge sig frem med bestandig stærkere Røst, at dette Spørgsmaal maatte tages op paa ny. Selv om det ved Lovens Vedtagelse ikke helt gik til, som det bevingede Ord siger, at det kunde være blevet gjort i ti Minutter, saa er det dog sikkert nok, at Sagen da ikke blev løst med den Alvor, som den maatte kræve. Jeg skal ikke her komme ind paa Storpolitik, men alle vi, der sad i denne Sal den Gang, og ogsaa de, der ere fulgte efter, vide jo, at denne Lovs Tilblivelse var en Forberedelse til den store Revu i 1894 med Forliget. Den Ting behøver man ikke at lægge Skjul paa, men det nytter heller ikke at rippe op deri, og jeg skal derfor ikke fordybe mig i denne Side af Sagen. Jeg beklager kun, at en saa god Sag skulde benyttes til at danne Bro mellem de to Faktorer, der stod og ledte efter hinanden, thi Løsningen blev derefter. Det kan kun glæde mig, at det lader til, at der fra alle Sider, maaske med Undtagelse af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ravn) — thi han kan jo ikke taale, at nogen ser ilde til hans eget Barn — og hans Meningsfæller, stærkere og stærkere ytrer sig, ogsaa inden for Ministeriet hos den ærede Indenrigsminister, en Følelse af, at man, selv om man ikke paa Forhaand er enig om, hvad der skal gøres, dog maa tage fat paa denne Sag. Erfaringen peger jo paa, i hvilken Retning vi skulle gaa, og naar vi først her begynde at forhandle om Sagen, ville Røsterne ude omkring i Landet sikkert blive stærkere og stærkere.

Det er jo i Virkeligheden en daarlig Lov paa et godt Omraade. Vi kunne kun